

Irene Godderij (69) werkt als geestelijk verzorger aan de Spaanse Costa Blanca. Daar biedt zij hulp en begeleiding aan Nederlandse ouderen die te maken krijgen met een ernstige ziekte of het verlies van een dierbare. Zij doet dit geheel op vrijwillige basis.

IRENE (69) IS VRIJWILLIGER AAN DE COSTA BLANCA

‘Als het noodlot toeslaat, bied ik hulp en troost

Irene Godderij had na haar pensioen lekker van haar rust kunnen gaan genieten in Zuid-Spanje. Ze koos echter een andere weg en werd geestelijk verzorger voor ouderen aan de Costa Blanca. Zo op het eerste gezicht lijkt dat serieuze werk in schril contrast te staan met de azuurblauwe zee, zonovergoten stranden, terrasjes en haar levenslust. Maar Godderij weet als geen ander hoe levensplotseeling een andere wending kunnen nemen. Ze helpt en begeleidt Nederlanders als zij bijvoorbeeld ernstig ziek worden of hun partner verliezen. “Als het noodlot toeslaat, kom ik in beeld. In Spanje is op dit gebied nauwelijks professionele hulp geregeld. Daarom vind ik het belangrijk om dit te doen”, legt Godderij uit.

‘VAAK IS LUISTEREN AL GENOEG’

Vier jaar geleden vestigde ze zich voor tien maanden per jaar als geestelijk verzorger in Spanje. Haar opleidingen Spaanse taal- en letterkunde en religiestudies, evenals haar vroegere werk als uitvaartverzorgster, kwamen daarbij goed van pas. Godderij werkt voor een Spaans verpleeghuis waar zij Nederlandse ouderen begeleidt. “Vaak is luisteren al genoeg. Mensen willen graag hun verhaal kwijt. Een oplossing heb ik ook niet, maar ik kan ze wel

geruststellen, handreikingen bieden, helpen bij wat zij graag nog zouden willen. Veel mensen willen in het reine komen met het verleden. Zo sprak ik een man die zijn dochters al vijfendertig jaar niet had gezien. Ik heb hen weer met elkaar in contact gebracht. Inmiddels heeft de eerste ontmoeting plaatsgevonden. Die was veelbelovend, al heeft zo’n hernieuwd contact natuurlijk tijd nodig. Ook heb ik eens een ernstig zieke vrouw geholpen om een brief aan een bevriende dominee te schrijven.” Soms ook stuit Godderij op verwarde mensen die in het verpleeghuis, waar niemand hun taal spreekt, nog radelozer werden. Zoals de dementerende man die ervan overtuigd was dat ze hem gevangen hadden genomen op de markt en hem vervolgens bij het verpleeghuis hadden afgezet. Een ander die zich maar afvroeg wat hij in een gekkenhuis deed. “Dan probeer ik zo iemand gerust te stellen en mee te gaan in het verhaal, ook al weet ik dat het niet klopt. Vaak lukt het, omdat ze alleen al opgelucht zijn dat ze zich eindelijk in hun eigen taal kunnen uiten.” Ook veel indruk maakte de vrouw die op de intensive care lag en wanhopig haar hand greep: “Laat me niet alleen. Blijf bij me.” “Ze bleef tegen me zeggen dat ze niet naar beneden wilde. Ineens begreep ik dat ze daarmee de hel bedoelde. Ze was heel

bang. Ik heb haar verteld dat ze niet naar beneden zal gaan en dat ze een goed mens is geweest. De vrouw is uiteindelijk helemaal hersteld. Inmiddels gaat het zelfs zo goed met haar, dat ze weer in haar eigen appartement in Spanje kan wonen. Zielsgelukkig is ze daarover. We zijn sindsdien goede vriendinnen geworden”, vertelt Godderij geroerd.

MACHTELOZE MOMENTEN

Toch zijn er ook momenten waarop Godderij zich machteloos voelt. Ze herinnert zich nog goed de vrouw wier man in januari 2015 onverwacht overleed tijdens het tuinieren. “Ze was met het eten bezig en vroeg of haar man de planten nog even wilde verpotten. Hij had net zijn handen gewassen en wilde ze eigenlijk niet weer vuil maken. Maar hij gaf toe: ‘Vooruit, voor mijn koningin doe ik dat.’ Toen de vrouw de tuin in liep om hem te roepen, vond ze hem dood op de grond. Ze was volledig in paniek. Daarna is het met haar niet meer goed gekomen. Ze wilde niet verder leven zonder haar man. Dat kwam in elk gesprek weer naar voren. Euthanasie is onbespreekbaar in Spanje. Op een dag werd ze in haar huis gevonden, verzwakt en vermagerd met botbreuken, omdat ze was gevallen. Ze herstelde in het ziekenhuis. Ik bleef met haar in gesprek, maar niet lang nadat ze weer thuis was, werd ze dood gevonden. Zelfdoding of zwakte, dat weet ik niet. Op zo’n moment sta ik met lege handen. Al was dit voor haar misschien de rust

die zij nodig had.” Het werk is emotioneel vaak zwaar. Godderij heeft daarmee leren omgaan. “Emoties tonen mag, maar tot op een bepaalde hoogte. Ik moet zorgen voor een goed evenwicht tussen afstand en nabijheid. Dat neemt niet weg dat gebeurtenissen mij erg kunnen raken. Ik vind het verschrikkelijk als mensen alleen moeten sterven. Zo zat ik aan het bed van een

meneer die terminaal was. Hij lag in het verpleeghuis en vond het fijn als ik bij hem bleef. Na één dag bij hem zitten ben ik weggegaan, hoewel ik daarover twijfelde. Kort erna overleed hij. Achteraf dacht ik: was ik nu maar bij hem gebleven.”

VAN ZICH AF SCHRIJVEN

Godderij houdt een logboek bij waarin ze alles wat ze meemaakt van zich af schrijft. Dat helpt. “En gelukkig zijn er

naast de zware ervaringen ook veel lichte dingen in Spanje: het Spaanse buitenleven, de zon, de zee, lekker eten, mijn vriendinnen en mijn twee kinderen die regelmatig op bezoek komen.” Ze doet het werk op vrijwillige basis, met slechts een kleine onkostenvergoeding. “Dat zou ik ook niet anders willen. Ik krijg er zo veel voor terug dat het met alle geld van de wereld niet te betalen is. Als ik zie hoe dankbaar mensen zijn. Hoe ik een lichtje in de donkere dagen voor hen kan zijn. Dáár gaat het mij om.” ■

Meer informatie op irenegodderij.nl.

‘IK KRIJG ER ZO VEEL VOOR TERUG, DAT IS MET ALLE GELD VAN DE WERELD NIET TE BETALEN’